

dernæst, at Venstre har udvist Mangel paa Interesse for den danske Folkeskole i et kvart Aarhundrede. Jeg synes, det er en ganske urimelig Paastand, naar man erindrer, at det var Venstres første Undervisningsminister, der gennemførte Skoleloven af 1903, hvorved der knyttedes en Forbindelse mellem den almindelige Skole og den højere Undervisning, og at det var Venstre, der i 1908 gennemførte den haardt tiltrængte Forhøjelse af Lærernes Løn. Endelig har Venstre under den rige Udvikling, som Skolen og særlig Landsby-skolen har været undergivet de sidste 20—30 Aar ud over Landet, haft det store Flertal indenfor Sogneraadene, og havde de ikke haft Interesse for Folkeskolen, vilde denne ikke have staaet, som den gør nu. Og da Lønningsloven af 1919 blev gennemført, og Sogneraadene fik Lejlighed til at tage Bestemmelse om, hvorvidt der skulde anvendes den højere eller lavere Skala overfor Folkeskolelærerne, saa man, at de saa godt som alle Vegne, paa enkelte Undtagelser nær, frivillig valgte at tage den højeste Skala. Det ærede Medlem er ganske uretfærdig og ganske partiforblindet, naar han fælder en saadan Dom over Venstre.

Det ærede Medlem kan ikke forstaa, at vi fra Venstres Side ser med nogen Mistænksomhed, ja, jeg maa maaske hellere sige med ringe Tillid, hen til Ledelsen af Lærerhøjskolen, men hvorledes kan det være anderledes? Hvorledes kan en Mand, der i den Grad er ensidig overfor os andre, der i den Grad kun har Øjet aabent for de Cirkler, han nu en Gang selv slaar, og hvor han gerne selv staaar som Midtpunkt, tænke sig, at vi kan se med Forstaaelse paa den Gerning, han der skal gøre, naar vi ved, at han ser paa os med saadanne Blikke, som han har givet Udtryk for gennem sine Udtalelser? Nej, jeg synes, at vi med megen Ret kan sige, at naar saadanne Udtalelser kan fremkomme, efter hvad der foreligger, om Venstre, er det det bedste Bevis for, at vi har fuldstændig Ret i vor Tvivl om, hvorvidt den Mand, der er sat i Spidsen for vor Lærerhøjskole, i og for sig egner sig til at være Lærer ikke blot for et enkelt Partis Lærere, men for hele Folkets Lærere. Han mangler Blik for og Forstaaelse af andet end sit eget. Det kan være, at han kan være en udmærket Uddanner af Partiagitatorer, men han mangler Forudsætninger for at være Lærer for anderledes tænkende, og det synes jeg, det ærede

Medlem skulde overveje, før han fælder en saa hasarderet Dom over os andre.

Maa jeg saa til Slutning om Skoleforholdene have Lov at sige, at vi fra Venstres Side ønsker en videre Udvikling af Folkeskolen til Gavn for den almindelige Befolkning, vi ønsker Forandringer i Læreruddannelsen, og vi ønsker ogsaa Forandringer med Hensyn til Folkeskolens Styrelse og Tilsyn. Men vi ønsker ikke Forandringer, der gaar i den af den højtærede Minister angivne Retning. Vi ønsker nok en Udvikling, men det skal være i en noget anden Retning end den, Ministeren giver Udtryk for i sine Skolelovsforslag. Hvorledes vi ser paa dette, skal nok komme frem efterhaanden under Lovforslagenes videre Behandling. Men jeg vil for min egen Part sige, at jeg kun har ringe Tro til, at den højtærede Minister har den heldige Haand, der kræves for at føre netop en Sag som denne, en Forbedring af vor Folkeskole, der skal omfatte os alle, alle Partiernes Børn, frem til Sejr. Jeg forstaaer saa godt, at der baade ved Friskolernes Sammenkomst forleden i Odense og, efter hvad der er meddelt i Bladene, ved Lærernes Ombudsmøde forleden i Aarhus lød stærke Røster om helst at undgaa en Revision af Skolespørgsmaalene under den nuværende Ministers Ledelse. Vilde Ministeren høre efter dette og tage Hensyn til, hvad der efter mit Skøn er det bedste til Fremme af Folkeskolens Tarv, da tror jeg, hun gjorde vel i at overlade til en anden af sine Partifæller at føre disse Skolespørgsmaal til den endelige Afgørelse. Min Tro er det, at den højtærede Minister nu en Gang mangler de Betingelser, der er nødvendige for et godt Samarbejde med andre Partier, nemlig den almindelige Tillid ogsaa udenfor sine allernærmestes Kredse. Naar jeg tænker paa den Forhandling, der er ført her i Tinget under Finanslovedebatten, synes jeg, det klart er kommet til Orde, at en Tillid udover den Kredse, der staaar hende nærmest, den Tillid, som ikke kan undværes, netop hvor Spørgsmaal af aandelig Art skal afgøres — en saadan Tillid nyder den højtærede Undervisningsminister ikke. Derfor tror jeg, det vilde være baade rigtigst og klogest, at en anden fik Lov til at føre denne Sag til dens endelige Afgørelse.

Haurum: Jeg har nogle enkelte Bemærkninger at gøre vedrørende lokale Forhold, og jeg vil da begynde med at udtale min Glæde og Tilfredshed over, at der